

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 24 lutego 2016 roku Przewodniczący XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi ustalił wysokość opłaty stosunkowej od pozwu w sprawie XI P 28/16 z powództwa G. K. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o uznanie wypowiedzenia zmieniającego za bezskuteczne, na kwotę 3.252 zł.

W uzasadnieniu tegoż zarządzenia wskazano, iż w przedmiotowej sprawie wartość przedmiotu sporu wskazana przez samą powódkę wyliczona stosownie do treści art.23¹ k.p.c. w oparciu o wynagrodzenie brutto za rok 2015 r. wyniosła 57 651,64 zł. W związku z tym w oparciu o treść art. 3 ust 1, art.13 ust. 1, art. 21, art. 35 ust. 1 zd. 2 oraz art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) wysokość opłaty stosunkowej od pozwu wynosi 2.883,00 zł

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżyła strona powodowa, wnosząc o jego uchylenie oraz z ostrożności procesowej o nieobciążanie opłatą sądową w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżąca podniosła, iż na wartość wynagrodzenia brutto za rok 2015 r. wskazaną PIT-em złożyło się nie tylko wynagrodzenie zasadnicze lecz również dodatki nie stanowiące w istocie wynagrodzenia za pracę, a mianowicie ryczałt na korzystanie z prywatnego samochodu do celów służbowych i wpłata na tzw. ubezpieczenie inwestycyjne pracowników. Kwoty te choć nominalnie wliczane przez pracodawcę do wynagrodzenia za pracę, nie stanowią jednak rzeczywistego przychodu powódki w związku z tym nie mogą posłużyć do ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawie. W konsekwencji wartość ta nie przekracza 50.000 zł a zatem w postępowaniu brak podstaw do żądania wniesienia opłaty stosunkowej od pozwu.

Dodatkowo skarżąca podniosła, iż nie jest w stanie uiścić opłaty od pozwu we wskazanej przez Sąd Rejonowy wysokości i na wypadek nie podzielenia jej stanowiska procesowego wniosła o jej ograniczenie do kwoty 1000 zł.

Skarżąca wskazała, iż nie była w stanie przewidzieć konieczności wystąpienia z powództwem, w związku z tym nie mogła zabezpieczyć oszczędności na poczet ponoszenia opłat sądowych. Za nieobciążaniem jej tymi kosztami przemawia też jej sytuacja osobista i rodzinna. Powódka podniosła, iż jest osobą samotną, prowadzącą jednoosobowe gospodarstwo domowe w związku z tym jednoosobowo ponosi koszty związane z opłatą czynszu, najmu mieszkania i zużycia mediów. Nadto cierpi na przewlekłe choroby w związku z czym pozostaje pod stałą opieką lekarską i ponosi koszty związane z wykupem leków. Tym samym jedynie zadeklarowana przez nią kwota opłaty jest ciężarem jaki w związku z prowadzeniem sprawy oraz jej sytuacją osobistą i majątkową jest w stanie ewentualnie ponieść.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy, że pozew, jako pierwsze pismo procesowe strony wszczynają proces. Pozew jest kwalifikowanym pismem procesowym, bowiem oprócz warunków przewidzianych dla pisma procesowego powinien spełniać wymagania przewidziane w art. 187 § 2 k.p.c. Wymóg dokładnego określenia żądania jest oczywisty, chodzi bowiem o wskazanie przedmiotu procesu, a w konsekwencji treści rozstrzygnięcia oczekiwanego przez powoda. We wszystkich sprawach majątkowych konieczne jest dokładne oznaczenie wartości przedmiotu sporu, bowiem od wartości tej zależy rodzaj i wysokość opłaty od pozwu, a nadto wysokość ewentualnych kosztów adwokackich lub radcy prawnego, czy też rzecznika patentowego. Wniesienie pozwu powoduje również inne skutki, a mianowicie podjęcie przez sąd czynności zmierzających do nadania sprawie biegu.

Zatem to na podstawie żądania zgłoszonego już w pozwie określa się wartość przedmiotu sporu.

Zgodnie z art. 23¹ kpc w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.

W sprawie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach w związku z wypowiedzeniem warunków pracy i płacy wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi suma wynagrodzenia za pracę sprzed jego zmiany za okres roku (art. 23¹), niezależnie od tego, czy umowa o pracę uległa rozwiązaniu wskutek odmowy przyjęcia zaproponowanych warunków, czy stosunek pracy trwa na zmienionych warunkach (postanowienie SN z 8 kwietnia 2002 r., I PZ 18/2002, OSNP 2004, nr 6, poz. 102, LexisNexis nr 356676).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy na tak określoną wartość wskazała powódka odnosząc się bezpośrednio do kwoty wynagrodzenia brutto 57 651,64 zł. ujawnionej w rozliczeniu rocznym PIT. Wbrew twierdzeniom zażalenia nie sposób uznać, iż wartość ta jest de facto inna gdyż uwzględnione w rozliczeniu podatkowym dodatki ryczałt na korzystanie z prywatnego samochodu do celów służbowych i wpłata na tzw. ubezpieczenie inwestycyjne pracowników nie stanowią wynagrodzenia za pracę.

Odnosząc się do powyższego, po pierwsze wskazać należy, iż w sprawach dotyczących umów na czas nieokreślony wartością przedmiotu sporu będzie zawsze cała suma wynagrodzenia za pracę za rok. W związku z tym nie sposób uznać, iż do jej ustalenia mogą posłużyć jedne składniki wynagrodzenia – wynagrodzenie zasadnicze a inne już nie. Skoro tytułem zatrudnienia pracownik otrzymywał określony przychód, cała jego suma w ujęciu rocznym stanowi wartość przedmiotu skarżenia. Nieistotne jest przy tym, iż niektóre składniki wynagrodzenia właśnie takie jak ryczałt na korzystanie z prywatnego samochodu do celów służbowych i wpłata na tzw. ubezpieczenie inwestycyjne nie pozostają w bieżącej dyspozycji pracowników bowiem są bezpośrednio wykorzystywane na wskazane cele. Bezwzględnie bowiem nawet w takich okolicznościach pozostają one przychodem ze stosunku pracy który jedynie za zgodą i decyzją pracownika jest wykorzystywany w celach z pracą związanych.

Po drugie, znamienym jest iż sama skarżąca nie miała wątpliwości co składa się na sumę jej rocznego wynagrodzenia. Wskazując pierwotnie wartość przedmiotu zaskarżenia odwołała się bezpośrednio do wartości wynagrodzenia brutto wskazanej z deklaracji PIT za 2015 r. nie czyniąc przy tym żadnych odliczeń. Wartość tę zaczęła zaś dopiero negocjować po nałożeniu na nią obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu przez Sąd. Tym samym uznać należy iż argumentacja podniesiona w tym przedmiocie stanowi jedynie nieudolną próbę obrony stanowiska procesowego strony, która chce uniknąć poniesienia ciężarów fiskalnych związanych z prowadzeniem procesu.

W ocenie Sądu II instancji nie może być wątpliwości, iż w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu pierwotnie zgłoszonego przewyższa 50.000 złotych, od wszelkich podlegających opłacie pism procesowych pobiera się opłatę stosunkową, tj. 5% wartości przedmiotu sporu. Stanowi o tym wprost art. 35 w zw. z art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Z tych też względów Przewodniczący Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego, prawidłowo ustalił iż wobec wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej 57 651,64 zł. powódka jest zobowiązana do uiszczenia opłaty sądowej w postaci opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że zaskarżone zarządzenie jest prawidłowe; znajduje podstawę w wymienionych okolicznościach procesowych i prawidłowo zastosowanych przepisach prawa

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

Jednocześnie zawarty w zażaleniu wniosek powódki o częściowe zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty stosunkowej od pozwu, mając na uwadze treść art. 105 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) Sąd Okręgowy przekazał do Rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako Sądowi właściwemu.

Przewodniczący: Sędziowie:

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce.